

Povestea căprarului

George Coșbuc

Când ne-au respins de la movilă,
Căzurăm mulți pe-aceste lunci.
Și-ntreg un regiment atunci,
De ce-a văzut, a plâns de milă.
În șiruri strânse și-mproșcând
Neconținut cu foc mulțimea,
Se da-ndărăt dorobănțimea,
Loc turcilor pe șes făcând.
Curgea și mult și iute focul,
Iar între-ai noștri și vrăjmași
Erau cel mult optzeci de pași
Dar noi lăsăm cu palma locul.

Și, iată-n urma tuturor.
Un biet căprar, având un frate
Ucis, s-opri să-l ia în spate,
Și-apoi spre șir porni cu zor.
Dar, lunecând pe iarba udă
Fiind și slab, căzu-n curând,
Iar noi strigam să intre-n rând;
El a rămas nevrând s-audă.

La ochi cu pușca l-am văzut,
Îngenuncheat acolo-n cale,
Trăgând spre-arapii ce din vale
Veneau mereu. O, n-am crezut
Că omul în mânie poate
S-azvârle așa de mult omor,
Că plumbii-n deznădejdea lor
Curg râu! Dar azi le cred pe toate.

Iar noi ne-ndepărtam mereu,
Și i-am strigat de-a multa oară
Că e nebun, că stă să moară,
Și că-i păcat de Dumnezeu.
Nevrând să-l lase pe câmpie,
Și să-l aducă neputând,
El sta cu mortul, dus de-un gând:
Străjer răzbunător să-i fie!

Dar turcii vin, tot vin, un roi,
Și tot mai larg le e-n urmă pasul
Acum nici nu ne-aude glasul,

Acum el e pierdut de noi.
Treizeci de pași mai au nizamii,
Au cincisprezece, zece-acum
Și-aștepti pe-ai tăi, plângând pe drum,
Tu, suflet pustiit al mamei!

Dar iată-l, cade! L-a lovit
Pesemne-un plumb din multa ploaie;
Pe spate-acum murind se-ndoaie,
Dar l-am văzut cum s-a învârtit
Spre frate-său, căzând deodată
Cu fața-n jos, părând c-ar vrea
Să-l apere pe mort așa
Și-atunci coloana-naintată
A turcilor, sosind povoi,
I-a și cuprins, urmându-și goana,
Și i-a înecat apoi coloana
Și nu i-am mai văzut apoi.

Înfiorat și-acum îmi bate
Cu jale inima, când scriu:
Strivit de turci, să mori de viu,
Veghind la capul unui frate!
Când ne-am retras pe-acele lunci,
Respinși de turci de la movilă,
Un regiment întreg, de milă,
A plâns de ce-a văzut atunci!